

Proč si chce vzpomenout na něco, co jí tak moc ublížilo. Táňa znovu zavřela oči a soustředila se. Bylo to k zbláznění. Když už se sen začal pomalu vynořovat z moře podvědomí a ona měla pocit, že vidí jeho hrubé obrysy, že už se ho může téměř dotknout, najednou se zase zanořil a zmizel v temných hlubinách její mysli jako bájná Atlantida.

Snad v tom byla nějaká forma masochismu, která ji nutila přiživovat tu nesnesitelnou bolest a hněv, které v ní všechny ty vzpomínky vyvolávaly. Anebo tam kromě nenávisti zbyl ještě kousek něčeho jiného, co si odmítala připustit? Otevřela oči a uvědomila si, že se jí po tváři kutálí slza.

V tu chvíli cinkl zvonek nade dveřmi obchodu. Táňa rychle vstala, utřela si oči a zamířila za pult. Příchozí muž ale nevypadal, že by se sháněl po něčem konkrétním. Spíše se řadil do skupiny zákazníků, kterým Táňa říkala *čumilové*. Usadila se tedy za pultem a vyčkávala.

Chlápek se zastavil před černým fenderem a zvědavě si prohlížel varovné cedulky rozmístěné všude kolem něj. Pak se otočil k Táně.

„To je nějaká recese nebo rarita?“ zeptal se.

„Asi obojí,“ přikývla unaveně. „Je to spíš taková srdeční, vzpomínková záležitost.“

„Ale? To mě zajímá.“

Táňa se zakřenila a zastrčila si za ucho krátké vlasy. „Jednou si na tu kytaru prý zahrál David Bowie. Ale není na prodej.“

Zákazníkovi zasmály oči zájmem. „A je podepsaná?“ zeptal se a bedlivě zkoumal starou kytaru.

„Není. Jen támhleten vryp pod snímačem prý Bowie udělal nehtem.“

„To je ovšem škoda. Takové kousky lidi sbírají. Kdyby byla podepsaná, utrhal by vám za ni ruce.“

„Vážně? A kolik myslíte, že by za ní někdo dal?“

„Pokud by na ní byl originální podpis Davida Bowieho, tak klidně i čtvrt milionu. Ovšem takhle je bezcenná.“ Muž otevřel peněženku a vytáhl z ní pomačkanou vizitku. „Tady je číslo na člověka, který přesně takové věci sbírá. Pro případ, že by se vám tu něco podobného objevilo. Ale jak říkám, tahle kytara je bez podpisu absolutně bezcenná,“ dodal a položil vizitku na pult. Pak se otočil a zbylo po něm jen cinknutí zvonku nade dveřmi.

„Čtvrt melounu,“ hvízdl Táňa, protože té cifře nemohla uvěřit.

V tu chvíli zapraskaly schody a ze své podzemní nory se vyhrabal Ziggy. „Někdo tu byl?“ obhlédl obchod.

Táňa rychle schovala vizitku do šuplíku. „Jen nějaký čumil. Podíval se a zase odešel.“

„To jsou kšefty.“ Majitel hudebnin zachrchlal a otráveně zalezl zpět.

Za okny baletního sálu na Vinohradech vládl sychravý listopadový podvečer. Vendy už podruhé zkontrolovala mobil, aby zaplašila nervozitu, které se nemohla zbavit. Aleš dnes musel rozvést všechny tři holky na taneční kroužky a pak je zase vyzvednout. Ne že by to snad nezvládl, dělal to ostatně skoro každý týden od doby, co Vendy začala docházet na tréninky. Ale čím déle to trvalo, tím kolem toho bylo víc a víc keců.

I ostatní tři účastnice dnes vypadaly, že jsou na pokraji vyhynutí. S klížícíma se očima pozorovaly Olivera, který jim právě rozdával nakopírované papíry s jakýmsi diagramem.

„Co to je za čmáranici?“ zívla Laura.

„Vaše choreografie,“ prohlásil vítězoslavně.

„Vypadá to, jako by to kreslilo moje nejmladší dítě,“ podotkla Vendy a otáčela v rukou papír plný na první pohled nesouvisejících teček, čárek a pomlček.